

UJ CIMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: FERENCZY MARGIT. (FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA)

Hógolyózás.

VIII. ÉVFOLYAM
2. SZ.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1940. JANUÁR
15.

Az aranyzivecskékről.

Karácsonyra elküldtük a kis cimboráknak az ajándék aranyzivecskéket. Aki valamilyen oknál fogva nem kapta volna meg, írjon egy levelezőlapra róla, s elküldjük újra. Aki elvesztette, vagy megrongálta, annak nem küldünk, csak, ha saját hibáján kívül nem kapta volna meg. Tudjuk, hogy sok helyen több gyermek is van a családban, aranyzivecske azonban csak egy ment, a legnagyobb cimborának. Azt is tudjuk, hogy a kisebbek ezt igen igen fájalták. Most ugyan jelenben kifogytak az aranyzivecskéik, de később majd küldünk azoknak, akik megírják, hogy szeretnének egy ilyen kicsi aranyzivecskét kapni.

TOBORZÓ.

Az új esztendő elején nem feledkezünk meg azokról, akik a toborzás munkájában lelkes buzgalommal vesznek részt. Kiírjuk a nevüket, hogy példamutatóul álljanak azok előtt, akik még nem toboroztak eddig.

Behabecz Magda Cluj, toborozta Székely Ibolyát Cluj, Aszalós György Cluj, Darvas Istvánt Cluj, Miháleczy Margit II. g. o. t. Braşov, Vida Jancsikát Braşov. Egyben köszönetünket fejezzük ki *Scharlné M. Erzsébet* munkatársunknak Cluj, aki Vass festőreket toborozta be, *Nemes Nagy Márta* munkatársunknak Braşov, aki Kopacz Lajost Braşov és Boros Dezsőt és Magdát Braşov, *Erős Onody Rózsai* munkatársunknak Turda, aki Veress Ildikót Lunecani, *Móráné Ősz Rózsai* munkatársunknak, aki a feiurdeni ref. elemi iskolát toborozta be az Új Cimbora olvasó táborába.

Adja Isten, hogy az év többi megjelenő számaiban is mindig ilyen toborzó híreket hozzunk.

Adjunk egymásnak jó tanácsot!

Egy tészta, amelyik nem szárad ki.

Sok édesanya üzletben, vagy ipari munkánál, esetleg más foglalkozásnál tölti napjait. Nem sok ideje marad arra, hogy gyermekeinek mindig friss tésztákat készítsen. Olyan süteményt kell tehát készítenie, amelyből, ha jól el van téve, többször is adhat a gyermekeknek, nem szárad ki. Ilyen a mézes süteményeknek egy kevert fajtája. Receptje a következő:

Félkiló mézet híg folyósra langyitunk megfelelő edényben, s egy kávéskanálnyi szódabikarbónát adunk hozzá. Ezzel fehér habosra keverjük. Ezután tetszés szerint ízesítjük törött fahéjjal és szegfűszeggel. Majd négy egész tojást ütünk bele s annyi lisztet adunk hozzá, amennyit felvesz. (Mennél hi-

gabb a méz, annál több lisztet vesz fel.) Kb. 40—45 dekát. Egy óráig kell kavarni, aztán tepsibe kiönteni. A tetejére hosszába vágott diót szórunk.

Hogy írjuk?

Vegyétek elő a szókincsgyűjteményeteket és jegyezzétek be az alábbi szavakat is. *Különösen a leendő tanítók, tanítónők és akik írói, szellemi pályákra készülnek. Ambár az, ha valaki anyanyelvén nem tud helyesen írni, egyforma szégyen, akár suszter, akár ügyvéd, vagy kereskedő.*

Lássuk a többi „d” betűs szót:

délafrikai, de: Dél-Afrika, Dél-Amerika, Dél-Németország, mint jelzőt azonban egybeírjuk, pl. délnémetországi, délelőtt, délután, délibáb, délibábos, deltaalakú, déltájban, démon, démoni, demokrácia — idegen szó, ehelyett ezt használjuk: *népuralom*, dérdur, de: dérrrel-durrrel két szóba írjuk, dereglye = vízi jármű, derelye = tésztaétel, derékszőg, derékség, derű, derűs, derül, derült, detektív, devalvál, devalváció idegen eredetű szó, ehelyett: *leértékel, leértékelés* szót használunk, dezinficiál szintén rosszul használt szó, jó magyarsággal azt mondjuk: *fertőtleníti*, dialektus, idegen eredetű szó, ehelyett *nyelvjárás* szót használunk.

Új betűre térünk át az új évben. Még pedig a „g” betűs szavakra. Ezeket a szavakat is jegyezzétek füzetetekbe a többi mellé. Szóképző rejtvényeket csak az tud igazán készíteni, aki a „Hogy írjuk” szavait jól ismeri. g, gall (népfaj), gallér, gally, gallyak, gallyal (elválasztásnál, sorvégen így írjuk: gallyal), gólya, gavallér, gaz, gázság, gazember, gazfickó, geny, genyed, genyes, gerely, geográfia, geológia, geometria, használt, de nem magyar szavak. Helyettük földrajz, földtan és mértan szavakat használunk, georgina (virágfajta), erre is van jó magyar szavunk: györgyike, gereblye, gézengúz, gímszarvas, gimnázium, gipsz, girland — idegen szó, füzér a helyesen használt magyar szó, gólya, golyva, gombolyag (ly-al írjuk), gomoly, gomolyag, mint ige: gomolyog, gondoz, gondosság, gorilla, gót (népfaj), gőboly, gödölye, gömbölyű, görhes, vagy girhes, görvély, göthös, gőzfürdő, gőzhajó, grafit, gramm, grammatika, gratulál nem magyar szavak. Helyettük nyelvtan, üdvözöl szavakat használunk.

Tudomásul.

Közöljük mindazokkal, akiket érdekel, hogy január hónapban pár hetes tartózkodásra lapunk szerkesztője, Telekyné Ferenczy L. Marcella Székelyudvarhelyre utazik, mely idő alatt a szerkesztőségi teendőkből Nagy Kálmán munkatársunk helyettesíti.

Tele padlás, kamra, pince...

*Tele padlás, kamra, pince,
mehetünk a télnek:
Aki dolgozott a nyáron,
a téltől nem félhet.*

*A padláson szőlő, dió,
pincéjében alma.
A kamrában lekvár, befőtt,
mindenféle fajta.*

*Nagy hordóban sós káposzta,
friss homokban répa;
petrezselyem, karalábé,
zeller, retek, cékla.*

*No, nem fogunk megéhezni.
Légyen Isten áldott,
mert jó erőt, egészséget
adott a munkánkhoz.*

*Nem is leszünk hálátlanok.
Fogadjuk előre:
A szegénynek, a rokkantnak
juttatunk belőle.*

Mariska néni.

Vízcsepp Jankó.

Zöldvízü mély tengerben, egy korallsziget mellett lakott Vízcepp Jankó szüleivel és nagyszámú rokonságával.

Olyan volt Jankó, mint a többi sok millió társa, kerek, átlátszó cseppecske, legfeljebb azáltal különbözött a többitől, hogy még fiatal, tapasztalatlan, világot nem látott cseppecske volt. Csak hallomásból tudta, hogy van a tengeren kívül egy más szárazföldi világ is, ahol emberek laknak, akiket ugyan már látott, amikor nagy góznajókon, sebesen úsztak az ő vízcepphátukon. Pnyenkor Jankó kíváncsian meresztette kerek szemét az úszó csoda felé. Próbált is egy hullám hátán feljutni a fedélzetre, de akárhogy igyekezett is, sohasem sikerült neki. Vízcepp mama meg is tiltotta neki az ilyen és hasonló merész vállalkozásokat, de mikor látta, hogy fiaeskája kalandvágya nem szűnik meg, komoly beszélgetésbe merült vízceppapával, hogy bizony már nem lehet Jankót visszatartani, hadd menjen most már ő is a nagyvilágba és teljesítse vízcepp kötelességét.

Előhívták komolyan Jankót és a papa kissé meghatott hangon kezdte Jankónak magyarázni, hogy tulajdonképpen mi is a vízcepp feladata.

„Édes Jankó fiam, már elég nagy vagy ahhoz, hogy útnak engedjünk, de tudnod kell, hogy utazásod nemcsak szórakozás és tanulás lesz, hanem komoly kötelességteljesítés is. A jó Isten minden teremtménynek valamilyen hivatást adott. A mi hivatásunk az, hogy a szárazföldet ellássuk vízzel. Minden fiatal vízcepp egyszer elindult innen a tengeri hazájából. Most rajtad a sor, édes Jankó fiam. De arra vigyázz, ne ülj túlsoká egy kényelmes felhőpárnán, mert a lusta cseppecskét a felhő megúnja cipelni és nem virá-

gos mezőre, hanem terméketlen talajra rázza le és akkor évekig a föld alatt kell bolyongnod, míg újra napfényre kerülsz.“

Még sok jó tanácsot kötöttek Jankó úti-batyujába a többi jó falat mellé.

Másnap, mikor a nap már magasan állt az égen, felszállt az egész nagy vízcepp-család a tenger felszínére Jankót búcsúztatni. Már szállt is Jankó könnyű pára alakjában fel, fel a magasba. Még sokáig visszaneézett az ő jóságos szüleire és sokmillió vízcepp társára. Soká lebegett magasan a levegőben, amíg egy felhőske közelébe ért és megkérte, hogy vigye őt is magával. Kényelmesen elhelyezkedett a puha felhőn és lenézett tenger-hazájára. Milyen szép is volt tenger-hazája innen a magasból. Végtelen nagy hullámzó teste ezer színben ragyogott, hát még este, mikor a nap, az a csodálatos óriási tűzgolyó lenyugvóban érintette a víz színét, majd amikor a hold feljött és ezüstös fénye visszatükröződött a lágy hullámokon és a sok ezernyi csillag vígan nevetett le a magas égről.

Másnap reggel már feltűnt a szárazföld. Jankó kíváncsian meresztette feléje szemét, majd búcsúzóul visszaneézett az ő elhagyott édes hazájára.

— Isten veletek kis rokonaim! Milyen csodálatos is a mi országunk. A föld háromnegyed részét foglalja el, pedig mindannyian ilyen apró kis vízceppcsekék vagyunk, mint én, de megvan bennünk az összetartás és ezért a miénk a legnagyobb ország.

Most buja, zöld erdő felett szálltak el. — Milyen gyönyörű! — ujjongott Jankó. — Ni, ott egy kis patakoeska vidáman csörge-dezve jut a tengerbe és hogy intenek Jankó felé! Ők már elvégezték feladatukat és visz-

szamehetnek a tengerbe. Most először gondolt Jankó kissé fájós szívvel szüleire, de újabb látásával csakhamar elfeledtette vele. Egy falueska fölé értek, apró kicsi házait csakhamar el is hagyták és most selymes fűvű mező fölött repültek el. Sok felhőske tanyázott már ott, feléjük siettek, csatlakoztak egymáshoz és így mind nagyobbak és nagyobbak lettek. Jankó érezte, hogy nemsokára elérkezik a pillanat, amikor neki is eső alakjában le kell szállnia a földre, hogy a szomjas növényzet friss erőre kapjon hűsítő nedvétől. Kissé dobogó szívvel ugrott le a felhőről és szállt lefelé, mindig gyorsabban és gyorsabban. Egy Margareta puha szirmaira esett, még kissé kábultan az eséstől nézett körül, de csodálkozásából még magához sem tért, amikor egy új cseppecske ép rá esett, Jankó hirtelenében még kapaszkodni sem tudott és leesett a földre. Ijedten érezte, hogy a föld beszívja magába és akárhogy kapaszkodott is, nem tudott fennmaradni. Lekerült a föld alá, ahol sötét volt, nagyon félt, hogy most már mi lesz vele.

Ujabb és újabb társak kerültek melléje és Jankó mind mélyebbre és mélyebbre süllyedt. Egyszer csak érezte, hogy valami húzza, szívja maga felé. Megijedt, azt hitte, hogy giliszta szomjazott meg rá. Jankó úgy tudta, hogy a gilisztába csak a hánycsoporsók kerülnek, akik elmulasztották kötelességüket teljesíteni, ő szegényke pedig nem tett semmi rosszat. De csakhamar megnyugodott, mert érezte, hogy a Margareta gyökerei szívják fel magukba. Sötét folyósón vándorolt ide, oda, majd világosabb zöld folyósóra ért és itt is folytatnia kellett a látzólag céltalan bolyongást. Meddig volt itt, nem tudta. Egy szép napon gyerek hangokat hallott, mind közelebb és közelebb és közelebb. Amikor egész közelről hallotta a hangokat, Margareta egyszerre fájdalmasan feljajdult.

— Mi fáj neked, Margareta? — kérdezte Jankó.

— Ó, hát nem tudod? — Letéptek ezek a szívtelen gyerekek és most pár nap alatt elhervadok és meghalok. Elszomorodott Jankó, így ő hiába szállt le Margareta szomját oltani. Sok virággal együtt betették Margareta egy vázába. Itt megismerkedett Jankó az emberek életével közelebről. Csodálkozott azon, hogy nem is olyan rózsás az emberek sorsa. Marika és Pistike délelőtt iskolába jártak, délután tanulniok kellett, amihez ritkán volt kedvük, de játszani, hancurozni, azt szerették, nos és szegény Maresa mindenesnek hiábavaló munkát csinálni és őt bosszantani, az volt kedvükre való. Sírt is szegény Maresa eleget. Bánatát elpanaszolta a vázában levő virágoknak.

— Óh, ti tarka mezei virágaim, ti is elkerültetek az édes otthonotokból és új környezeteteket ép úgy nem tudjátok megszokni, mint én, és lassan elhervadtok, szívetekbe zárva szomorúságokat.

— Margareta, beteg virágom — mondta Vízceppjankó, — búcsúznom kell tőled. Nem úszhatok a váza vizében melletted, mert új feladatot kell teljesítenem, pára alakjában messze vidékre kell szállnom.

— Ne menj még Jankó, kérte Margareta, maradj még velem, hisz úgy sem élek már soká.

Hangos zajjal jöttek haza a gyerekek az iskolából. Könyveiket ledobálták, kabátjuk, sapkájuk, keztyü mind más sarokba repült. Persze szegény Maresának kellett a dolgokat helyre rakni, pedig a sok munkától majd összeesett.

— Nézd Marika, — könyökölt fel az asztalra Pistike, — már elhervadtak a virágok és tépdetni kezdte a virágok laza szirmait.

— Óh, jaj de fáj, — sírtak a virágok. — Most Margareta szirmait tépdeste.

— Ne, még ne, hisz még éltem, — könnyögött Margareta, de hiába, mert szavait csak Jankó értette meg.

— Dobáljuk a patakba — találta ki a fiúcska — és kiszaladtak a hervadt, szomorú virágokkal a kerten át folyó patakhoz. Belerepültek a virágok és a víz sebesen vitte őket magával.

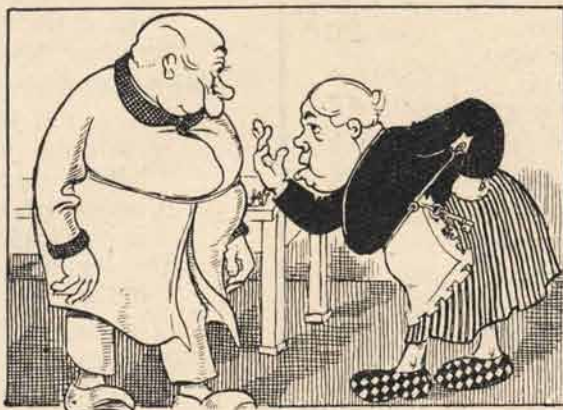
— Megfulladok, végem van, sírtak a virágok.

— Ne félj Margareta! — bízta Jankó, ide bujok a fejed alá és kint tartom a vízből. Ment is egy darabig, amíg egy sebes áramlat el nem sodorta szegény fuldokló Margareta, Jankó meg úszott tovább szomorúsággal kicsi szívében. Nem így képzelte ő el ezt a kirándulást. Bánatát azonban hamarosan elfeledte. Madárdalos zöld erdőn csobogtak most keresztül. Szomjas őzikék ittak a hús vízből, fürge kicsi halak vidáman uszkáltak, játszadoztak kristálytisza patakban. Kérve az erdőből, egy széles nagy folyóba ömlöttek. Most már lassú méltósággal haladtak tovább. Vízükben nagyobb halak tanyáztak, hátukon pedig nehéz gőzöket vittek. Hetekig utazott így Jankó, tapasztalt társaitól sok szép történetet hallva. Gyorsabban dobogott a kicsi szíve, mikor megtudta, hogy már nincs messze a tenger, az ő édes hazája.

Boldog örömmel üdvözölte édes szüleit. Elmondta hosszú utazásának történetét. Vízcepp-apa megdicsérte és azt mondta Jankónak, legyél további utaidon is ilyen jószívű és lelkiismeretes, akkor öreg napjaidat boldog, nyugodt meglepedésben fogod eltölteni, itt a tenger örök vizében, millió társaddal együtt. **Csernyné szül. Beterány Viktória.**

Kutykuruty Tóni izgalmas mérkőzése Etyepety Kajetán úrral.

13. kép.

Jó Kati, rosszkedvű és duzzogva mondja:
— Ez az én gazdámnak egy újabb hóbortja.
Békára vadászik, nem hogy lőne nyulat,

Vagy ha nem is nyulat, legalább vadlúdat.
A béka ezalatt már sokkal jobban van,
Ajulásból ébred és ugrál boldogan.

A büntetés.

Irta: Móráné Ösz Róza.

Szereplők: Ilonka, Földrajz, Számтан, Nyelvtan, Értesítő, Angyal.

Szintér: Gyermekszoba. Ilonka a könyvei között ül és azokat jobbra-balra helyezgeti, majd az egyiket mérgesen bedobja a kinyitott fiókba.

ILONKA: Földrajz, óh de unalmas. Folyók, hegyek. Ej, nem akarok én utazni. Legjobban szeretem a síma utcán, ahol nincs göröngy. Nyelvtan, pfuj! Ezt írd, azt ne írd, ezt így írd, azt úgy írd. Nem! Majd holnap, ma nem tanulok! Számтан kit érdekel? Engem igazán nem! Megigazítom egy kissé a hajamat. (A tükörbe nézi magát.) Na, így talán jó lesz. Holnap így fogok fésülni. Oh, báresak kapnék ajándékba egy szép fésűt. Most pedig okosabb lesz, ha pihenek egyet. (Lefekszik a diványra. A szintér lassan sötétedik és megint világosodik. Lassan megjelennek az álomképek.)

FÖLDRAJZ (ruhája térképekkel van díszítve, sapkája egy földgömb):

En vagyok a földrajz-lecke,
Tudod merre van Vereczke?
Folyók erre, hegyek arra,
Nem gondolsz a zivatarra.
Pedig jön az osztályozás
S bűnhődik a lustálkodás.
Kis Iluska könnyen mondja:
Hát aztán kinek mi gondja?
Tanulás bizony ma nem lesz,
Inkább séta, kedvesebb ez,

Most elhivom társaimat,
Lusta lelked majd felriad,
Amikor mi szorgalmadat
Számon vesszük. A feladat
Miért nincs kész? Hát a számтан?
Ily gyenge vagy az írásban?
Kézimunka, füzet, könyvek,
Rajtuk pókok hálót szőnek.

SZÁMTAN (haragos fiú, ruhája tele számokkal):

Hétszer kilenc hatvanhárom,
Na most lusta kisleányom,
Hol voltál te a délután?
Hát a számtanóra után?
Sétálni ott kint az utcán?
Ennek már mind legyen vége.
Gondolj a kötelességre.
Jó anyád csak egyre mondja:
Hát a lecke? Hej, Ilonka!
Rossz leány vagy, jól jegyezd meg,
Hogy egyszer én meg is verlek.
De mi, lásd, nem várunk erre,
Mi most jöttünk itéletre...

NYELVTAN (féhérruhás kisleány, sírva jön, ruháján színes papírból kérdőjel, felkiáltójel, kettőspont, pont):

FÖLDRAJZ (a Nyelvtanhoz):

Kis hugocskám, ki sértett meg?
Hogy utat adsz a könnyednek.

NYELVTAN (rámutat a megszeppent Ilonkára):

Ez a kisleány, Ilonka,
Bedobott a fiókba,

S ha elővesz, mindig kínoz,
Mi hasonló kinjaimhoz?

SZÁMTAN *(dobbant a bottal):*

Ütött már az óra végre,
Bosszúnk felkiált az égre.
Én elrontom frizuráját.

(Összeborzolja Ilonka haját.)

FÖLDRAJZ:

Én viszem a szép ruháját,
(A széken fekvő ruháját karjára veszi.)
Melyben olyan páva módra
Járkál utcán és a sorba.
Nyelvtan! Te a rámás tükrét vedd el,
Hogy ne nézze magát benne este, reggel.
(Nyelvtan az asztalról a tükröt elszedi.)

ILONKA *(nyöszörög):* Óh, ne bántsatok.

(Mind a hárman hozzá mennek. Egyszerre.)

Sírsz ugyebár? Korán kezded,
Hiszen ez még csak a kezdet.
Most már jöjj el mivelünk,
Ahova mi vezetünk.

FÖLDRAJZ *(kezénél fogva vezeti a megrémült Ilonkát, csúfalkodva):*

Siróka, miróka,
Táncolj velünk Ilonka.

(Nyelvtan, Számtan, Földrajz körbe fogóznak s mind táncolnak Ilonka körül. Ilonka tenyerébe rejtve arcát sir. „Tisza, Duna zavarodik“ dallamára táncolnak és éneklük:)

Elviszünk most egy magas hegyre,
Onnan még a tenger sínesen messze,
Ott fogod majd megtanulni,
Jobb a földrajz, mint a hegyről le-
gurulni.
Elviszünk az erdő közepébe,
Annak is, annak is a sűrűjébe,
Ott majd az lesz a te dolgod,
Hogy megszámolj, hogy megszámolj
minden bokrot.

ÉRTESÍTŐ *(sima, egyszínű sötét ruha, könyvet tart a kezében):*

Megálljatok! Az Értesítő én vagyok,
A büntetésnél jogot másnak nem hagyok!

ILONKA *(összeteszi a kezét):*

Jaj te drága Értesítő, mindig jó leszek.
Földrajz, Nyelvtan, s kedves Számtan,
kegyelmezzetek.

NYELVTAN:

Ma nincs bocsánat, nincs irgalom,
A büntetésre már vágyom nagyon.

SZÁMTAN:

Vegyük hát számba bűne sokaságát
És aszerint szabjuk ki megtorlását.
A büntetést pontosan kell eltalálni.

ÉRTESÍTŐ:

Én a két fülét fogom megrázni,
Mert Ilonka valahányszor rossz mon-
datot írt,
Szegény Nyelvtan fájdalmában sírt.

SZÁMTAN:

Fel- és alá járatnám egy nap,
S mindig mondatnám, hogy mennyi
hétszer hat,
A számsort iratnám vele, hogyha nem
is a végtelenségig,
De legalább egyvégtében álló kilenc
hétig.

(Ilonka sír és néz egyikről a másikra.)

FÖLDRAJZ:

Büntetésem az volna,
Reátenném egy rozzant hajóra,
Nagy folyóra vitetném el messze,
Hogy a hullám hányja-vesse.

ILONKA *(könyörögve):*

Kegyelem irgalom,
A tanulást soha el nem hagyom.

ÉRTESÍTŐ:

Késő, most már nincsen szavad,
Mert nincs kész a sok feladat.

ANGYAL:

Mi zaj? Mi baj itt e kis szobában?
Útnak indultam a holdas éjszakában,
S hallék sirást, nevetést, beszédet,
Furesa ember, ki küldött e leánykához
téged?

FÖLDRAJZ:

Jó angyalka, figyelj ide,
Éz a leány bűnös íme.
(Rámutat Ilonkára.)
Lusta, engedetlen. No magad beszéld el,
Hogy éltél te vissza a napi lekével?

ILONKA *(ijedten az angyalhoz, letérdel előtte):*

Kedves angyal, én nagyon megbántam,
Hogy a könyveimet csak szanaszét
hánytam.

Mindig csak a séta, meg a korzó járta,
Sokat adtam bizony a cifrálkodásra.
De, ha kegyelmezel most az egyszer
kérelek.

Megjavulok, hidd el, s jó leszek míg
élek!

Értesítöm jó lesz s nem lesz benne más
dísz,

Csupán csak kilenc és meg egy jó né-
hány tíz.

ANGYAL:

Kelj fel, leányom,
No, nem bánom,
Ha már bűnös, büntetést vár,
De, mert látom, szenvedtél már,

Igéreted, ha megtartod,
Elengedem büntetésed.
Ti pedig, akiket bántott,
Szeretettel megbocsáttok.

FÖLDRAJZ (a ruhát visszateszi a székre).

NYELVTAN (a tükröt visszahelyezi az asztalra).

ILONKA:

Légy áldott, te égi lény,
Lelkemben a régi fény,
Érzem, újra feltámadt.
Csodát tett a bűnbánat.

ANGYAL:

Aldjon meg az ég Ilonka,
Ha jó maradsz, egyszer mégis vissza-
jövök hozzád újra.

(Az angyal biztatóan megy kifelé és int. Utána a Földrajz, Nyelvtan, Számtan, Értésető. A színpad elsötétül s mire világos lesz, Ilonka ismét a diványon alszik. Hirtelen felébred.)

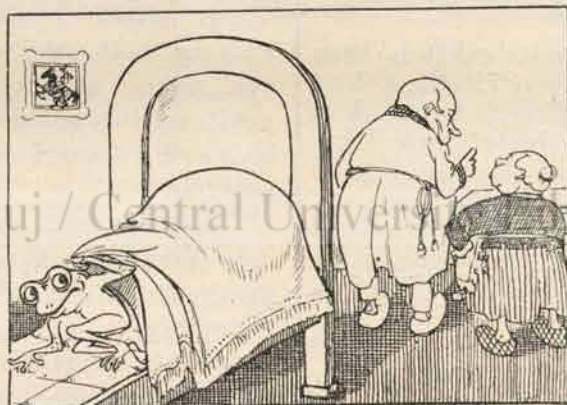
ILONKA:

Jaj de rosszat álmodtam. (Körülnéz. Örömmel): Ni, hisz itt van minden. A könyvek, a szép ruhám, meg a kis tükör. Sokáig aludhattam. Jaj, pedig tanulnom kell. Mit is mondott a szép angyal? Isten áldjon meg Ilonka. Ha jó leszel, visszajövök hozzád újra. (Elmereng, majd egy könyvet vesz elő, lapozgat, azután csendesen tanulni kezd.)

(Vége.)

Kutykuruty Tóni izgalmas mérközése Etyepety Kajetán úrral.

14. kép.

Eltűnik az ágyba és ott jól elbújva,
Vár, hogy a mérközést megkezdhesse újra.
A bácsi keresi Tónit az asztalon,

S mivel nem találja, fel is izgul nagyon.
Az asztalon nincsen csak pár írka-fírka,
Kati zsörtölődik, hogy őt miért hívta?

Szemfüles Pista újevje.

Pistának az volt a szokása, hogy mindenbe beleütötte az orrocskáját, mint a kis égér. Ha észrevett valami különöset, azonnal ott termett, hogy lássa. Ha megpillantott egy ismeretlen dolgot, hipp, hopp, már ott volt. Semmi nem kerülte el a figyelmét. Őt minden érdekelte, neki mindent kellett tudni. De tudott is! Csak ránézett szüleine s már ki is találta kívánságukat. Ő volt a háznál a mindentudó kalendárium. Csupa szem és fül volt. Elnevezték „szemfüles“ Pistának. Ekkor még iskolába sem járt. Amikor aztán ezt a kort is elérte, gyermektársait és bátyjait sokszor olyan fogas kérdésekkel, sőt ügyes tanácsokkal látta el, hogy azok csak eltátották a szájukat.

*

Uramfia, mivel állított elő egy nap, negyedik osztályos korában! — karácsonyi vakáció volt éppen. — Megállott bátyjai előtt és így szólt:

A napokban Hollandiáról tanultunk földrajzórán. Nem tudom elfelejteni az ottani érdekes szokást, amit a tanító úr említett. Amikor ott egy kis gyermek születik, annak az édesapja, vagy valami hozzátartozója egy fát szokott ültetni és azt elnevezik „fatestvérkének“. Nagyon szép szokás ez, mert együtt nőnek fel, együtt örülnek egymásnak. Ha a fa nem kap elég esőt, szomorúan hajtja le lombfejecskéjét s könyörögve néz testvérkéjére, mintha mondaná: segíts rajtam. Viszont ha az embertestvér sóhajtja el szomorúságát előtte, édes lombstutogással próbálja vigasz-

talni. Így élnek, így nőnek egymással, egymásért! A fatestvérke aztán nagyon hálás a szeretetért. Nyáron hűvös árnyékot, ősszel édes gyümölcsöt kínál, télen pedig helyet ad a madáretetőnek, hogy az odaseregülő madarak hálás esicsergésével tegye kedvesebbé a zord téli napokat. A tavasz meg éppen nagy gyönyörűség! Vagy kell-e szebb látvány ilyenkor, mint egy virágbaboruló fa? Még a méhecskék is kacagnak örömeikben.

Pista bátyjai szívesen hallgatták az érdekes holland szokást, de azt már nem állhaták meg mosolygás nélkül, mikor öcssük így szólt hozzájuk: Tudjátok-e mit gondoltam? Én is ültetek fát. Annyira furesának találták ezt a kijelentést, hogy Gyuri bátyja mindjárt egy kis gúnyos verset is kitalált s így válaszolt:

*Óh, te kicsiny szemes, füles,
Csak tán nem vagy olyan ügyes,
Hogy a hóba is fát ültess?*

Hát nem látod, hogy mindenütt hó van s hóba még Hollandiában sem ültetik a fát? Meg aztán ha ott is lagnál, nem volna okod a faültetésre, hiszen nem született neked kis testvéred. Azt meg csak nem akarod elhitetni velünk, hogy mi most születünk?

— Igazatok van fiúk, hó borít mindent, de az is igaz, hogy holnap új testvér születik: egy új esztendő! Tehát mégis csak ültethettek! Az én fámat pedig nem kell földbe tennem és mégis nő, locsolnom se kell és mégis fejlődni fog; hiába jön a vihar nem tépi ki, még az ellensége sem támadhatja meg kérgecskéjét!

Tudjátok-e mi az a fatestvérke, amit én az új esztendő mellé ültetek? *Egy szép gondolat, amit csak én tudok, egy nemes érzés, amit én ápolok, egy új ígéret és elhatározás, ami engem lelkesít, de aminek mások is érezni fogják gyümölcsét!*

De nini! Hova lett a gúnyolódó kedvetek? Ti is Hollandiában jártok talán?

Az előbb ti mondtatok rigmust rólam, de most én sem hagyom magam s így búcsúzóul el tőletek újévre:

*Új esztendő, lyukas kendő,
Tudod mit kér a jövődő?
Soha senkit ki ne ne vess,
Mindenben okulást keress,
S igyekezz lenni szemfüles.
Hanem most már áldás rátok,
Boldog, drága, jó pajtások,
S boldog új évet kívánok!*

Köröskisjenő.

Kilin Sándor.

Ahogy az édesanyák írnak...

Tisztelt Szerkesztőnő Asszonyom!

Engedje meg, hogy most, az új év elején én is kifejezzem szívből jövő jókívánságaimat és megköszönjem mind Önnek, mind a lap kedves munkatársainak azt a sok szépet és jót, amit az Új Cimbora útján esepegtetnek kislányom lelkébe.

Nagyon szereti kislányom ezt a kis ujságot. Különben roppant virgone természetű, de, ha megjön az Új Cimbora és felolvasok neki belőle, akkor egyszerre elesenededik és képes nyugodtan ülni és hallgatni a felolvasást.

Az én levelemben most ő is bemutatkozik és megköszöni ő maga az ajándék aranyszívecséket aminek nagyon örvendett.

Elképzelhető, milyen nagy munka és fáradság volt az ő számára ez a pár soros levél, mikor még nem is jár iskolába. De el nem engedte volna, hogy ne ő maga írjon a kedves Szerkesztő néninek. Itt küldi a fényképet is.

Még egyszer megköszönve a magam és más édesanyák nevében az Új Cimbora-nak gyermekeink érdekében kifejtett áldásos tevékenységét, üdvözölve Önöket, a lap szerkesztőit és munkatársait és a kis cimborákat, maradtam szíves köszöntéssel:

Abordán Györgyné.

Az „Új Cimbora“ jóbarátai.

A december elsejei számunkban írtunk nagy örömmel arról, hogy néhány nemeslelkű kolozsvári asszony s leány 20—20 lejes megajánlásából, hogy kapta ajándékba a józseffelvi s utóbb bucurestii ref. elemi iskola egy évre az Új Cimbora-t.

Most ismét örömmel írhatjuk, hogy ezek a nemeslelkű hölgyek egy-egy teadélután jóvedelmét ajánlották fel, hogy más iskolák növendékei is megismerhessék az Új Cimbora áldásos munkáját. Így egy évre ajándékba kapja az Új Cimbora-t a küküllődombói unitárius elemi iskola s 1940 jan. 1-től 1940 okt. 1-ig a ploestii református elemi iskola. A nemeslelkű hölgyeknek az a kívánsága, hogy az illető iskolák vezetői a gyermekek között is terjesszék minél nagyobb számban a lapot s az ajándékozás leteltével a saját erejükől járassák majd tovább.

A kolozsvári kis cimborák sikeres szereplése.

Jóval karácsony előtt kérték fel az Új Cimborát a Szent Ferenc-rendnél, hogy a karácsonyra rendezett jótékonybazar megnyitóján színi jelenettel vegyenek részt a kis cimborák is. A szerkesztő néni „Jótékony bazar” című új színdarabját játszották s mondhatni minden kis szereplő kifogástalanul játszott. Az első jelenet törpe szereplőit itt be is mutatjuk a képen. Balról jobbra Stauer Lajoska,

Kónya Jóska, Szabó Almos, Aszalós György és Szilveszter Imi, akik a gomba körül ülnek és tanulják az ábécét. A tündér jelenetben szerepeltek: Lukács Éva, Fodor Margit, Cseh Ildikó, Fodor Irén, Gergely Kató és Kónyi Olga. Táncoltak: Daróczy Bözsi, Föedli Gréti, Weisz Klárka. Hírnök volt: Végh Attila. Tündérlirálynő: Muta Aranka. A szereplők együtt és külön-külön is sok tapsot kaptak.

A rászédett medve.

Irta: Ion Creangă. Fordította: Nagy Kálmán.

Volt egyszer egy ravasz róka, mint a rókák általában. Egy alkalommal egész éjszaka járt a préda után, de sehol sem talált. Mikor megvirradt, kiment az országút szélére és lefeküdt egy bokor alá, váltig gondolkozott: mit tudjon csinálni, hogy valami ételmezt szerezzen?

Ahogy ott lapúlt, első lábaira fektetett állal, valami jó halszag csapta meg az orrát. Felemeli a fejét és végignéz az úton, hát csak megpillant egy kétökrös szekeret.

— Helyes! — gondolta a róka, — ime a reggeli, amire én várok. És egyszeribe kibújt a bokor alól s végignyújtózott az útközépen, mintha megdöglött volna.

Ahogy közeledett a szekér, a paraszt, aki az ökröket hajtotta, észreveszi a rókát s gondolván, hogy igaziból megdöglött, elkezd kiabálni az ökröknek s megállítja a szekeret. Aztán odamegy a rókához, megnézi közelről s látva, hogy nem szuszog, azt mondja magában: — Vajjon, hogy a csudába tudott ez éppen itt megdöglöni?... De sebaj, mert

olyan rókatorkos mentét csináltak a feleségemnek abból a prémből, hogy csupa gyönyörűség lesz. — Aztán megragadta a rókát a nyakánál fogva, odahurcolta a szekérhez, fellódította a halak mellé s hahó lombos! esá bojtos! nagy vígan elindította az ökröket.

Az ökrök nekilódultak, a paraszt meg váltig noszogatta, gyorsabb menésre ösztökélve őket, csakhogy minél hamarabb hazakeressen, hogy megnyúzhassa a rókát.

De ahogy az ökrök elindultak a róka is kezdte kotorni a halat a szekérből. A paraszt hajtotta az ökröket, a szekér nyikorgott, a hal meg potyogott lefelé.

Miután a tolvaj róka lekotort egy jó esomó halat, szépen leugrott a szekérből, nagy sebtében összeszedte a zsákmányt, elhordta a barlangjához s rögtön hozzálátott az evéshez, mert szörnyűségesen éhes volt.

Alig kezdett a lakomázáshoz, megérkezett hozzá a medve.

— Jó étvágyat koma, — köszöntötte. Tyűh! milyen sok halad van. Adsza nekem is belőle, mert erősen megkivántam.

— Hát csak akaszd szegre az étvágyadat medve koma, mert nem a más izlésiért dolgoztam én. Ha olyan nagyon kívánod, menj és áztasd a farkad a tóban, mint én s majd lesz halad elég!

— Taníts meg rá kérlek, rókakoma, mert én nem tudom, hogy kell halat fogni.

Elvigyorodott erre a róka s azt mondta:

— Hej koma, hát nem tudod te, hogy a szükség oda is elvisz, ahova nem akarsz menni, s arra is megtanít, amire nem is gondolsz! Hát figyelj ide komám; halat akarsz enni? — Menj el este az erdőszéli tavacska-hoz, dugd a farkad a vízbe s úgy állj mozdulatlanul reggelig, akkor rugaszkodj neki a partnak s meglátod, mennyi halat fogsz kihúzni, talán két-háromszor annyit, mint amennyit én fogtam.

Nem szólt a medve egy árva szót sem. Sebtében a tóhoz loholt s belemártotta farkát a vízbe...

Azon az éjszakán olyan hideg szél fújt, hogy megfagyott az embernek a nyelve a szájában és a hamu a tűz alatt. Befagyott cudarul a kis tavacska is, s úgy megfogta a medve farkát, mint egy harapófogó. Egy időn túl már nem bírta a medve a fájdalmat és a hideget s nekirugaszkodott minden erejéből. Szegény medve. Ahelyett, hogy halat fogott volna, még az ő farka is ottmaradt. Hej! üvöltött ökelme s toporzékolta a fájdalomtól. Dühében halálra kereste a róka komát. De a ravasz róka tudta, hogy kell őrizkedni a medve harapjától. Eliszkolt a barlangjából s bebújt egy közeli fa odvába. Mikor megpillantotta a medvét fark nélkül jönni, csúfondárosan kiabálta felé:

— Mi az, medve koma? Megették a halak a farkadat? Vagy nagyon falánk voltál s egy halat sem akartál hagyni a tóban?

Feldühödik erre a csúfalkodásra még jobban a medve s nekiront a fának, azonban az odú nyílása szűk volt s nem férhetett be rajta. Mit csináljon akkor? Keresett egy kampós botot s azzal kezdett kotorászni az üregben, hogy kipiszkálja a rókát s megfizessen illendően... De amikor a lábát fogta meg, a ravaszdi azt kiabálta: „Húzzad, húzzad, boldogtalan! Nekem úgysem fáj, mert a fa oldalát húzod.“ Mikor pedig a fa oldalába akadt a horog, azt kiabálta: „Jaj, medve koma, ne rángass, mert eltöröd a lábamat.“

Hiába kinlódott a medve, hogy az izadtság is csorgott róla, mégsem tudta kipiszkálni a fa odvából a rókát.

Igy szedte rá a róka a medvét.

Kis cimborák esküje.

*Most az újév elején boruljunk le térdre,
Fogadjuk meg Istennek, igérjük meg végre,
Hogy minden jó erőnkől azon igyekezzünk,
Ne valljon szegényt velünk, tanítónk,
mesterünk.*

*Edesapánk, jó Anyánk, ti majd meglátjátok,
Fiatok és lányatok, gondot visel rátok...
Ha majd eljön az idő, hogy öregek lesztek,
Szerető, hű szívüknél menedéket lettek.*

*Miként ti szerettetek, úgy fogunk szeretni,
Igy áld meg a jó Isten, s megbecsül mindenki.*

Schullerné Sillay Erzsébet.

Decemberi ibolya.

*A természet ölén
szomorú most minden,
Nem virul zöldellő
virágozó színben;*

*Nincs meleg napsugár,
zengő madárének,
Csak süvöltése a
decemberi szélnek.*

*De mégis a minap,
hogy a mezőn jártam,
Egy bokor tövében
ibolyát találtam.*

*Remegett szegényke,
olyan nagyon fázott,
Magsajnáltam nyomban
szerény kis virágot.*

*Kivettem a földből,
oltalmamba vettem,
Kabátom zsebében
szépen elrejtettem.*

*S vigan jöttem haza
a fagyasztó szélben,
Egy picinyke tavaszt
hoztam a zord télben...*

Vincze Sándor.

Kutykuruty Tóni izgalmas mérkőzése Etyepety Kajetán úrral.

15. kép,

— Ez a dolog nekem egy cseppet sem kedves,
Még odakinn elfő a finom tyúklevés.

— Hagyja most a levest, nagyobb baj az nekem,
Hogy e cudar békát itt sehol nem lelem.

Ahogy nagyobb cimboráink írnak...

Olvasóink között vannak szép számmal olyanok is, akik már középiskolába járnak. Szeretetüket, ragaszkodásukat az Uj Cimbora iránt a telő éveikkel is megőrizték. Különösen a leányifjúság érzi, hogy Erdélyben hiányzik számára az az ifjúsági szerv, amelyik az ő szellemi megnyilvánulásait, a lélek bontakozását figyelemmel kíséri. Ifjúsági lapok vannak Erdélyben, ám kimondottan leányifjúsági folyóirat az Erdélyi Magyar Lányok lapjának megszűnése óta nincs. Több ízben fordultak az Uj Cimborához a serdültebb leányifjúság vezetői részéről, hogy nem tudná-e bekapcsolni anyagába a II, III, IV. gimnazista lányokat érdeklő, irodalmi vonatkozású munkákat is.

Kimondottan a serdült ifjúságnak az Uj Cimbora nem írhat, mert hiszen elsősorban gyermeklap, ámbar a lap is közölt olyan cikkeket, munkákat, amelyek nagyobb gyermekek érdeklődését is kielégítették. Emellett olyan országos gyermekmozgalmakat tart fenn, amelyek az ifjúságot, a serdültebb gyermekeket is érdeklik. Ilyen: országos gyermekrajz, kertészkesési mozgalma, rejtvény, bélyeg, játék rovata, amelyek munkájába már a serdültebb ifjúságot is bevonja. S az ő szempontjukból ez értékes munkavállalást jelent, mert megszüri képességeiket, mindenki azon a területen tevékenykedhet, amelyiken éppen tehetséget, képességet érez magában. Ime itt alant közöljük egy brassói III-ad gimnazista leánykának a beküldött munkáját. Karácsonyi vonatkozású munka ugyan, de olyan ügyesen megírt munka, hogy

ha későn is érkezett, azért utólagosan is leközöljük. Ez biztatás lehet a többi hasonló korú olvasóink részére is.

Egy álom hatása.

Decemberben vagyunk. Már csak néhány nap választ el karácsonytól. Künn sűrű pelyhekben hull a hó, csillogásával mindent beragyogva. Az utcán mosolygó arcú, csomagokkal megrakodott emberek járnak, kelnek. A síkos jégen karácsonyi dalt énekelve csúszkál néhány gyermek. Mindezt a kis Csaba csak szobája ablakából nézheti, mivel-hogy szüleinek egyetlen gyermeke és még a legkisebb széltől is óvják, nem hogy ebben a hideg időben kiengednék a szabadba. De nem gondolkozik sokáig az ablaknál, hanem oda megy a vígan duruzsoló kályha mellé az édes anyjához, szőkefürtös fejecskéjét oda hajtja annak vállaira és szépen kérleli, hogy mondjon mesét neki. Az édesanyja mesél neki a gonosz kis manókról, a jószívű tündérekről, a vidám angyalkákról, de a legtöbbit a kis Jézuskáról, aki karácsonykor eljön a földre az emberek és gyermekek közé. Eközben a kis szőke fej mind alább-alább esuklik, míg végre a kis Csaba mély álomba merül. Álmában karácsony estéje van és a kis Jézus, aki a földön jár, hozzá is betoppan. Isten Fia karonfogja a kis Csabát és elvezeti egy külvárosi kunyhóba. Nem ismer rá a kicsiny kunyhóra, de nem is csoda, mert ő sohasem járt ezen a helyen, ahol a szegénység üt magának tanyát. Neki mindig csak az élet szép-

ségét, a belváros pompáját mutogatják. Most a Jézuska az ablakhoz vezet, amelyen keresztül jól be lehetne látni a kis szobába, ha a kemény tél zordonan jégvirágot nem festett volna annak üvegére. De ez Jézus egy lehetére eltűnik az ablakról. Egy szoba tárul a kis Csaba szeméi elé, amelynek jobb sarkában ugyanott áll a kályha, de abból nem a tűz duruzsolása, hanem a kegyetlen szél fűtyülése hallatszik. Az asztalnál csak ketten ülnek, az édesapa és fia. Az anyát két évvel ezelőtt veszedelmes járvány ragadta magával. A kis fiút Csaba jól ismeri, hiszen ő az osztályukban a legszegényebb, de a legjobb tanuló gyermek Kis Pityú. Pityú az édesapjával bibliát olvas, énekel, imádkozik, majd később megelégedetten mindketten nyugovóra térnek. Ekkor azonban vége szakad Csaba látomásának és otthon találja magát kékfüggönyös ágyacskájában. Sohasem tudta elgondolni, hogy lehet karácsony, — ajándék, karácsonyfa és szerető édesanya nélkül is. Valami nagyon furesa megérthetetlen érzés ébredt fel szívében. Boldog, hogy még van egy nap karácsonyig, mert — nem tudta ugyan, hogy mit, — de érezte, hogy itt valamit tennie kell.

Kinek mondana el minden bánatot a gyermek, mint a megértő jóságos édesanyának? És Csaba is az édesanyjához fordult bánatával. Elmesélte neki az álmát, majdan kérte, hogy hívják meg Pistit karácsony estéjére és az ő számára is tegyenek ajándékot a karácsonyfa alá. Az édesanyának jól esett az a tudat, hogy gyermeke segíteni akar valakin, akivel a sors nem bánik olyan kegyesen, mint vele és hogy az álomból megértette Jézus üzenetét, hogy segítsen a nála szegényebbekben.

Természetesen Pityú karácsony estéjén ott volt és azt hiszem mondanom sem kell, hogy nem volt senkinek boldogabb karácsonya, mint Csabának, mert boldoggá tette az a tudat, hogy elég tehetett Jézus parancsának.

Miklóssy Vilma, III. g. o.

Üzenet a kolozsvári kis cimboráknak.

Üzenem nektek kolozsvári kis cimborák, hogy január hóban nem leszek Kolozsváron, ezért a szombat délutáni fogadónapokat nem tartjuk meg február 3-ig. Akkor újra szeretettel várlak benneteket kolozsvári kis cimborák.

AZ ÚJÉV

BOLDOGSÁGOT HOZ ÖNÖKNEK!

ELSŐ izben

10 MILLIÓS
nyeremény és

16 nyeremény à

1MILLIÓ.

Húzás 1940

Január 15-18!

LOTERIA DE STAT.

Játszanak bizalommal a Loteria de Stat

COLECTURA OFICIALA-nál. Főelárusítóhely: Cluj, Str. Regina Maria 46.

Téli örömek.

A jégkirály.

Vígan kacagva, kergetőzve siklottunk a tükörsíma jégen. Mintha lábaimnak szárnyai nőttek volna, egyszerre gyönyörű palota előtt álltam. A kapuban furesa kis személy állott fehérben, kissé félve kérdeztem tőle kié ez a tündérszép palota?

— A jégkirály őfelségéé — volt a kurta válasz. — Kinyitotta a palota kapuját.

— Bemehetek? — kértem megilletődve.

— Parancsom van reá, hogy bocsássam be.

Hm, nem gondolkodtam, hanem beléptem a jégpalotába, amit le szeretnék írni az én kis barátainak. Úgy csillogott az egész lépcsőház, mintha minden gyémántból lett volna. A lépcsőház alján puha hófehér süpedő szőnyegre léptem. A lépcsőházban másik furesa kis alak fogadott, aki szakállába mosolyogva mutatta az utat. A sok-sok lépcsőn, ahogy feljutottam, óriási terembe értem. Ott sokan voltak együtt az egyik felém tartott és én megkérdem tőle, hogy kik ezek?

— Őfelsége a jégkirály testőrsége.

Kértem, hogy szeretnék Őfelségével beszélni.

— Már várja a trónteremben, — volt a válasz.

Az első pillanatban nem láttam mást, mint vakító fényességet, amely szinte elszédített. Megálltam, s mikor a szemem megszokta a nagy ragyogást, körülnéztem. Az ajtóval szemben magas emelvényen jóságosarcú ember ült.

Megindultam szépen vigyázva, mert itt tükörfényes volt a palota padlója s ha sietek, talán el is esem. Tisztes távolságban megálltam, meghajoltam s szinte magamhoz beszélve mondtam:

— Felséges uram, engedje meg, hogy a földi gyermekek háláját és köszönetét tolmácsoljam a magaméval együtt, hogy ilyen szép téllal köszöntött be hozzánk, nagyon szeretnénk erőnkhez mérten valami örömet okozni.

A jégkirály először mosolygott, de azután elkacagta magát, mire különös fény vette körül.

Megfordulni nem mertem, hogy lássam, mi az a gyönyörű fény, és bámulva néztem tovább.

— Ugye földi asszony te most szeretnéd tudni, hogy mi az itt körülöttem?

— Igen, felség!

— Ha én mosolygok, nap komám kis hírvívői bepillantanak palotámba; ha nevetek, akkor nap komám is be szeretne nézni, ide fordul, de a jégfalakon megtörik a nap sugára és ez okozza a különös fényt. Onnan tudtam, hogy erre kíváncsi vagy, mert jégországomban mindenki és minden átlátszó. Köszönöm, földi asszony, a kis emberpalánták üdvözlését. Örülök, hogy ők ennyi szeretettel várnak és gondolnak reám. Kívánj valamit a gyermekek részére.

— Óh felséges uram, egy hosszú, szép, egészséges telet hogy kis apróságaink ki tudják élvezni, használni a tél gyönyörűségeit. Tudjanak koreszolyázni, rödlizni, sielni, hólabdázni, hóembereket építeni.

— Na és a magad részére mit kérsz?

— Hogy máskor is bejöhessek palotádba és mesélhessek rólad kis barátainak, jóságos jégkirály.

— Mi is szívesen látunk téged, földi asszony, hogy szólj az emberekről és a gyerekekről, a te kicsi kedvenceidről, akikről olyan meleg szeretettel beszélsz. Ha hosszabb ideig

itt volnál, megolvadna jégországban minden s ez nagy kárt és bajt okozna a földön.

— Oh kedves jégkirály, én csak addig szeretnék itt maradni, míg a szívem megfagy.

— Oh földi asszony, hiszen ettől félttem. Országomat ez megolvasztaná és minket is. lgyekezz azon, hogy a sok kis emberpalántának is meleg érző szíve legyen, mindjárt jobban is menne az emberek között is minden. Itt van egy szemüveg, ahogy ezt használod, mindenkit úgy látsz, mint mi, keresztül nézhetsz vele szíveken, lelkeken.

— Köszönöm, felséges uram jóságodat, de el nem fogadhatom nagy ajándékodat, mert akkor minden földi embert kívül-belül ismernék és az a kis elképzelés, ami még ott tart közöttük, az is szétfoslana és amíg az Úr Isten úgy rendelte, nekem mégis ott kellene maradnom csalódva, elkeseredve s min-

den szeretettől megfosztva. Ha ideadod, én is csak kívánsi Éva leánya vagyok, minduntalan felvenném.

— Azért kell a jövő nemzedéket úgy felnevelni, hogy fegyelmezettek, kötelességtudók, szófogadók legyenek és mindent a maga idejében használjanak ki és ne essenek egyik végtelből a másikba. Szeressék felebarátaikat és végezzék kötelességüket.

— Köszönöm felséged jó tanácsát, megértettem üzenetét, remélem kis barátaim szófogadók lesznek és a tél szép örömét kihasználják majd.

— A viszontlátásra — intett barátságos mosollyal búcsút a jégkirály. S én a tükörsíma jégen siklottam tovább, gondolkodva rajta, hogy álom volt-e ez vagy valóság?

Fábiánné B. Ilona Mária.

Ahogy kis cimboránk írnak...

Bemutakozó.

Hogy mutatkozik be egy kis cimboránk, aki még iskolába sem jár?

kedves szerkesztő néni!

kivánok sok boldog karácsonyi ünepet. köszönöm szépen a kis arany szívét, én

mégcsak így tudok írni mert nem járok iskolába. nagyon szeretem az új cimborát. kezeit esokolom, a kis cimborákat üdvözlöm

abordán livia.

Kedves Marcella Néni!

Kedves Cimborák!

Én is azok közé a boldog cimborák közé tartozom, akik Marcella Néni személyesen is ismerik.

Nevem Orbán József. Brassóban lakunk. A levéllel együtt küldöm a rejtvényt is.

Kedves Szerkesztő Néni!

Már illik, hogy én is bemutatkozzam, mint régi olvasója az Új Cimborának. Azt akarom, hogy úgy a Szerkesztő Néni, mint a többi kis cimborák is megismerjenek e kedves

lap útján, amelyet mindig örömmel olvasgatok. Küldöm a fényképemet is. Kezeit esokolja

Kolozsvár, 1939. nov. hó.

Márkus Éva, III. el. o. t.

Fénykép által majd később fogok bemutatkozni, hogy a többi cimborák jobban megismerjenek. Addig is szeretettel üdvözlöm a többi cimboratársaimat.

Kezeit esokolom Marcella néninek:

Brassó, 1939. nov. hó 6.

Orbán József, IV. el. o. t.

Szerkesztői üzenetek.

Vincze Ferike és Julika, Hegyközszentimre. Oh be kedves levelet írtál nekem, kiesi Ferike. Örömben kétszer is elolvastam. Hogyne örültem volna, mikor első elemista létedre még csak most írtál először levelet, s azt is a szerkesztő néninek írtad s hozzá még pennával. Nem kis dolog ez. A végén még Juliska hugod is aláírta, pedig ő még nem is iskolás. Az aranyszívet megkaptátok, csak az a baj, hogy egy aranyszívet vitt a postás bácsi, pedig ti ketten vagytok. No, küldünk majd Julikának is egyet. — *Soós Nusika, Sülelmed.* A karácsonyra küldött jó kívánságokat megkaptam Nusikám. Nagyon kedvesen, amellet szépen és rendezen írtál. A karácsonyi angyal nem feledkezett meg rólad, sok szép ajándékot kaptál. S a szerkesztő nénitől megkaptad az aranyszívecskét. No, remélem, az új évben is a jó levelezők közé fogsz tartozni. — *Arkosi Zolti IV. el. o. t., Torda.* Bemutatkozó leveledből azt veszem ki, hogy ez a kis Cimbora ujság nagyon a szívedhez nőtt, alig várod mindig az érkezését. Nagy volt az örömed, amikor megérkezett a kiesi aranyszív. Minden tordai cimborá megkaptad, de még csak te írtál róla, hogy megkaptad. Szeretted volna személyesen megköszönni, de nem sikerült eddig bejőnnöd Kolozsvárra. Sebaj! Majd bejössz a tavasszal. Az újévi jó kívánságokat köszönöm, kis cimborá, s hasonlókkal viszonzom. A rajzaidat meg kell díszítenem. Úgyesen rajzolsz és azt látom, minden segítség nélkül. — *Arkosi Zolti mamája.* Soráiból munkánk megértését, kis lapunkhoz való ragaszkodását olvasom ki. Tulajdonképpen minden édesanyának így kellene érdeklődni munkánk iránt, mert hiszen elsősorban a szülők s a tanítók érthetik meg nevelői tevékenységünket. Amikor az édesanya együtt olvassa gyermekével az Új Cimborát, egyszersmind a gyermek lelkivilágába nyer betekintést. Ezért nem mindegy az, hogy érdeklődik-e annak olvasmányai iránt, vagy sem? — *Abordán Livia, Maramarosziget.* No, nem hiába olvastad el a karácsonyi szám üzenetét, de írtál is nekem az édesmamád levelében. S milyen kedvesen, aranyosan írtál! Pedig nem is jársz iskolába, mert még csak hat éves vagy. De ez a derék dolog, hogy azt a picurka szívecskét mégis magad írta levélben köszönöd meg. Nem baj, hogy nem írtál szépen, még te nem is tudhatsz szépen írni, azért én a betűkből megéreztem kis szíved ragaszkodását. Azzal fejezed be a leveled: nagyon szeretem az Új Cimborát. De a szerkesztő néni is szereti az ilyen életrevaló, ügyes kislányokat. A Bemutatkozóban sorra kerül a fényképed. — *Molnár Anna Margit, Egerbegy.* A szép karácsonyi

megemlékezésnek nagyon örültem s az újévi jó kívánságoknak is. Hasonló jó kívánságokkal viszonzom. Az aranyszívecskét te is megkaptad, bele is tetted a zsoldtáros könyvedbe. A karácsonyi számrejtvény megfejtése sorsolásra kerül. A leveled tulsó oldalán levő verset elolvastam. Szép kis vers, csak nem írtad oda, hogy ki a szerzője. — *Dávidovics Suli III. el. o. t., Gyulafehérvár.* Sajnálod, hogy nem találkozhattál a szerkesztő néniel az ősszel, mikor ott járt. No, remélem, lesz még rá alkalom. Küldöd a bemutatkozó levélben a fényképed, hogy a többi kis cimborák is ismerjenek meg téged. Annak idején majd sorra is kerül a bemutatkozó. — *Kovács Anna III. el. o. t., Kolozsvár.* A nov. 1.-i és nov. 15.-i szám rejtvényeit küldted be. Látom, hogy érdekel a rejtvényfejtés. — *Mihaleczky Margit II. g. o. t., Brassó.* A rejtvényfejtés jutalmát megkaptad, nagyon örültél a könyvnek. A toborzóba te is beálltál, s ügyesen be is toboroztál egy kis cimborát. Boldog újévet kívánok a szerkesztőségnek meg a kis cimboráknak is.

Üzenet a székelyudvarhelyi kis cimboráknak.

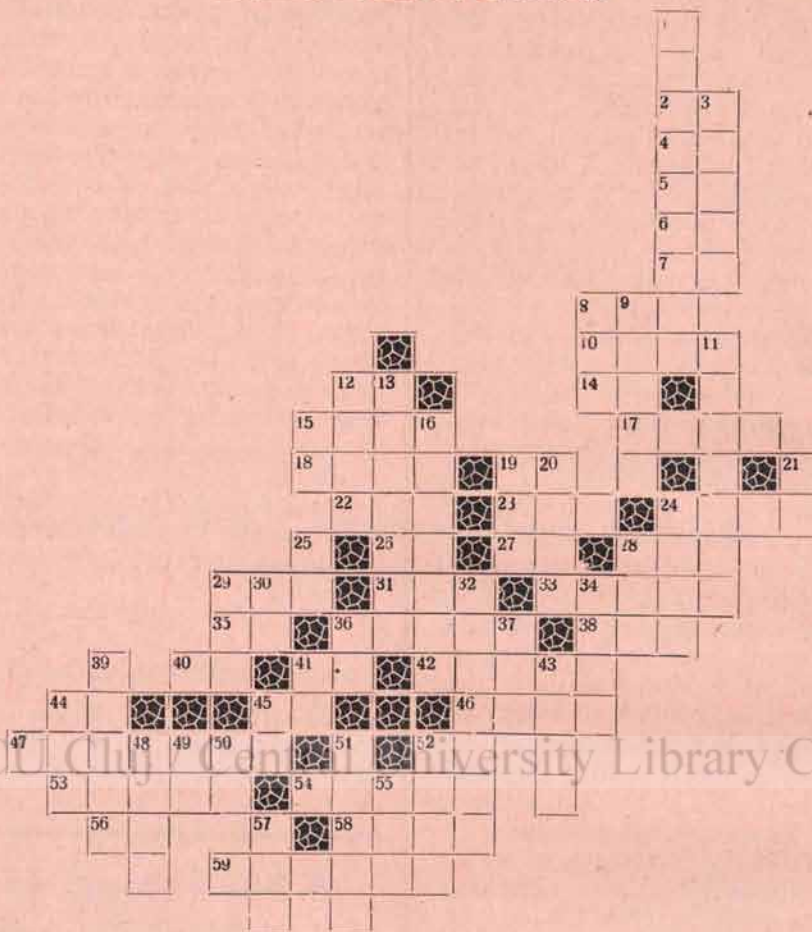
Üzenem nektek udvarhelyi kis cimborák, hogy pár hetet köztetek töltök. Remélem, egy tea- vagy mesedélután keretében találkozom majd ott veletek.

A kiadóhivatal közleményei.

A kiadóhivatal nyugtázza az alábbi előfizetéseket: Székely Anna és Zsózsó Rimitea 1940 márc. 1-ig 67+33 Lei, Vargha Piriike Coltesti 1940 márc. 1-ig 66+34 Lei, Vass Péter Cluj 1940 okt. 1-ig 50+150 Lei, Nagy Árpád Brassó 1940 július 1-ig 100+100 Lei, Erdélyi Ilonka Brassó 1940 július 1-ig 100+100 Lei, Mohalyi Ferenc Simeria 1940 július 1-ig 100+100 Lei, Orbán József Brassó 1940 jul. 1-ig 100+100 Lei, Havady Nagy Laci Brassó 1940 július 1-ig 100+100 Lei, Ref. elemi isk. igazg. Hunedoara 1940 július 1-ig 100+100 Lei, Cseh Árpád Hunedoara 1940 július 1-ig 100+100 Lei, Schokander Erzsike Hunedoara 1940 július 1-ig 100+100 Lei, Fekete Tibor Petroseni 1940 július 1-ig 100+100 Lei, Huros Márton Petroseni 1940 július 1-ig 100+100 Lei, Szöcs Zsuzsika Gheorgheni 1940 jul. 1-ig 100+100 Lei, Mandula Richard és Gábor Mereurea-Ciuc 1940 július 1-ig 100+100 Lei, Csiky Miklós Gheorgheni 1940 július 1-ig 100+100 Lei, Vikárus Jenő Sft. Gheorgheni 1940 július 1-ig 100+100 Lei, Ref. elemi iskola Bucuresti 1940 december 31-ig 200 Lei, Józseffalvi róm. kath. gyermekeknek 1940 július 1-ig 100 Lei.

Keresztrejtvény.

Beküldte: Kulcsár Erzsébet,

Függőleges sorok:

1. Vándormadarak (utolsó betű hibás ékezettel).
3. Szárnyasok. 8. henger alapja v. keresztmetszete. 9. Leánynev. 11. Délamerikai folyó. 12. Erdélyi város (románul, fonetikusan). 13. Melegégővi állat. 16. Fiúnev (ék. hiba). 19. Lelkiatya. 20. Haltozás. 21. Kötőszó. 24. Elefántnev. 25. Kérdőszócska. 28. Szenved és.....? 29. Megyek népiesen. 30. Személyes névmás. 32. Nyugtáz másképp. 34. A kicsi gyermek ilyen. 36. „Varr” közepe. 37. Zsinagoga utolsó betűi. 39. f, a, e, i, l. 41. A kertész..... 43. A kis gyermek így mondja az éremnek. 44. L, f, m. 45. é e. 48. „Cink” betűi keverve. 49. Tagadószó. 50. „Kis” mássalhangzói. 51. I, e, a, a, n. 52. Vezetéknév. 55. R, R, N. 57. Kisasszony angolul (betű pótlással).

Vízintés sorok.

2. „Lila” mássalhangzói. 4. y, i. 5. a, b. 6. „Dadá” fele. 7. Kicsinyítőképző (fordíva). 8. Könyörög. 10. Boldog. 12- K, a. 14. Sir. 15. „Lina” betűi keverve. 17. K, i, p, i. 18. A, u, t, g. 19. A kis gyermek így hívja a tyúkokat. 22. „Józsi” egy mássalhangzó nélkül (betűi keverve). 23. Névmás. 24. Ausztráliai szoros. 26. „Lassú” mássalhangzói. 27. „Pir” magánhangzó nélkül. 28. Nemzet. 29. Emi betűi keverve. 31. Hotel közepe. 33. Felsőruha, melyet a pásztorok használnak névelővel és ékezetthibával. 35. Személyes névmás (ék. h.) 36. Kórházi alkalmazott (ék. h.) 38. Költő. 40. M, K. 41. Négy négyzetméter. 42. Afrikai foyó (ék. h.). 44. Zenei hang. 45. Kötőszó. 46. Haecsek társa. 47. Vándormadár névelővel. 52. Indulatszó. 53. Rákóczi fejedelem hűséges kísérője. 54. Állat. 56. „Lili” fele. 58. Nemzet, r helyett b van a végén.

Az „Uj Cimbora” előfizetési árai

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. Egyes szám ára 10 lej. Magyarországon 12 pengő. Jugoszláviában 100 dinár, Amerikában 300 lej.

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Colțești.
Kormos Jenő, Chiend

+ + +

Minden cikkért a szerzője felelős.